

לע"נ

הרב שמואל

בן הרב יצחק אייזיק ינקוביץ זצוק"ל

נלב"ע בז' באב התשנ"ט

והיה מקפיד לאמר

פרשת המן בכל יום

ת.נ.צ.ב.ה

קודם קריאת פרשת המון, יש אומרים תפילה זו:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁתִּזְמִין פְּרִנְסָה לְכָל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
וּפְרִנְסָתִי וּפְרִנְסַת אַנְשֵׁי בֵּיתִי בְּכָל־לֶם. בְּנַחַת
וְלֹא בְּצַעַר בְּכָבוֹד וְלֹא בְּבוֹזֵי בְהִתֵּר וְלֹא
בְּאֶסוּר פְּדֵי שְׁנוּכַל לְעֵבוֹד עֲבוֹדָתְךָ וְלִלְמוֹד
תּוֹרָתְךָ כְּמוֹ שֶׁזִּנְתָּ לְאֲבוֹתֵינוּ מִן בְּמִדְבָּר בְּאֶרֶץ
צִיָּה וְעַרְבָּה.

נוסח פרשת המון

שניים מקרא ואחד תרגום

ד: וַיֹּאמֶר יי אֵל מֹשֶׁה הֲנִנִי מִמְטִיר לָכֶם
לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם וַיֵּצֵא הָעָם וּלְקַטּוּ דְבַר יוֹם
בְּיֻזְמוֹ לְמַעַן אֲנַסְנוּ הַיִּלָּד בְּתוֹרַתִי אִם לֹא.
וַיֹּאמֶר יי אֵל מֹשֶׁה הֲנִנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם
מִן הַשָּׁמַיִם וַיֵּצֵא הָעָם וּלְקַטּוּ דְבַר יוֹם בְּיֻזְמוֹ
לְמַעַן אֲנַסְנוּ הַיִּלָּד בְּתוֹרַתִי אִם לֹא.

אונקלוס: וְאָמַר יי לְמֹשֶׁה הָא אָנָּא מְחִית לְכוּן לְחַמָּא
מִן שְׂמִיָּא וְיִפְקֹון עִמָּא וְיִלְקֻטוּן פְּתָגַם יוֹם בְּיוֹמִיָּה בְּדִיל
דְּאַנְסִנוּן הִיְהֻכוּן בְּאוּרִיתִי אִם לָא.

ה: וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי וְהִכִּינוּ אֶת אֲשֶׁר יָבִיאוּ
וְהָיָה מִשְׁנֵה עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם.

וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי וְהִכִּינוּ אֶת אֲשֶׁר יָבִיאוּ וְהָיָה
מִשְׁנֵה עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם.

אונקלוס: וַיְהִי בַּיּוֹמָא שְׁתִּיתָאָה וַיִּתְקַנוּן יַת דְּיִיתוּן וַיְהִי
עַל חַד תְּרִין עַל דְּיִלְקֻטוּן יוֹם יוֹם.

ו: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲרֹב
וַיִּדְעֹתֶם כִּי יי הוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲרֹב
וַיִּדְעֹתֶם כִּי יי הוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.

אונקלוס: וְאָמַר מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּרַמְשָׁא
וְתִדְעוּן אַרְי יי אִפִּיק יִתְכוּן מֵאֶרְעָא דְּמִצְרַיִם.

ז: וּבִקֹּר וּרְאִיתֶם אֶת כְּבוֹד יי בְּשִׁמְעוּ אֶת
תְּלַנְתִּיכֶם עַל יי וְנַחֲנוּ מָה כִּי תִלְיְנוּ עָלֵינוּ.

וּבִקֵּר וּרְאִיתֶם אֶת כְּבוֹד יי בְּשִׁמְעוֹ אֶת
תְּלַנְתִּיכֶם עַל יי וְנַחֲנוּ מָה כִּי תִלְיִנוּ עָלֵינוּ.

אונקלוס: ובצפרא ותחזון ית יקרא דיי פד שמייע
[קדמוהי] ית תרעמותכון על מימרא דיי ונחנא מה
ארי אתרעמתון עלנא.

ח: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּתַת יי לָכֶם בְּעֶרְבַּ בָּשָׂר
לֶאֱכֹל וְלָחֶם בִּבְקָר לְשִׁבְעַ בְּשִׁמְעַ יי אֶת
תְּלַנְתִּיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם מַלְיִנִם עָלָיו וְנַחֲנוּ מָה

לֹא עָלֵינוּ תְּלַנְתִּיכֶם כִּי עַל יי.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּתַת יי לָכֶם בְּעֶרְבַּ בָּשָׂר לֶאֱכֹל
וְלָחֶם בִּבְקָר לְשִׁבְעַ בְּשִׁמְעַ יי אֶת תְּלַנְתִּיכֶם
אֲשֶׁר אַתֶּם מַלְיִנִם עָלָיו וְנַחֲנוּ מָה לֹא עָלֵינוּ
תְּלַנְתִּיכֶם כִּי עַל יי.

אונקלוס: ואמר משה בדיתן יי לכון ברמשא בסרא
למיכל ולחמא בצפרא למסבע בדשמייען קדם יי ית
תרעמותכון די אתון מתרעמין עלוהי ונחנא מא לא
עלנא תרעמותכון אלהן על מימרא דיי.

ט: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהְרֹן אָמַר אֵל כָּל עֵדַת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל קִרְבוּ לִפְנֵי יי, כִּי שָׁמַע אֵת תְּלִנְתֵיכֶם.
 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהְרֹן אָמַר אֵל כָּל עֵדַת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל קִרְבוּ לִפְנֵי יי, כִּי שָׁמַע אֵת תְּלִנְתֵיכֶם.

אונקלוס: וַאֲמַר מֹשֶׁה לְאֶהְרֹן אָמַר לְכָל כְּנִשְׁתָּא
 דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל קְרִיבוּ קְדָם יי אַרִי שְׁמִיעַן קְדָמוּהִי יְת
 תְּרַעְמוּתְכוֹן.

י: וַיְהִי כַּדְבַר אֶהְרֹן אֵל כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

וַיִּפְּנוּ אֶל הַמִּדְבָּר וְהָיָה כְבוֹד יי נִרְאָה בְּעֵנָן.
 וַיְהִי כַּדְבַר אֶהְרֹן אֵל כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּפְּנוּ
 אֶל הַמִּדְבָּר וְהָיָה כְבוֹד יי נִרְאָה בְּעֵנָן.
 אונקלוס: וְהָוָה כַּד מַלְיִל אֶהְרֹן עִם כָּל כְּנִשְׁתָּא דְּבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְאֶתְפְּנִיז לְמִדְבָּרָא וְהָא יִקְרָא דְיי אֶתְגְּלִי
 בְּעֵנְנָא.

יא: וַיְדַבֵּר יי אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר.

וַיְדַבֵּר יי אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר.

אונקלוס: וּמַלְיִל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימָר.

יב: שָׁמַעְתִּי אֶת תְּלוּנַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דִּבֵּר
אֲלֵהֶם לֵאמֹר בֵּין הָעַרְבִים תֹּאכְלוּ בָשָׂר וּבִבְקָר
תִּשְׁבְּעוּ לָחֶם וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם.

שָׁמַעְתִּי אֶת תְּלוּנַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דִּבֵּר אֲלֵהֶם
לֵאמֹר בֵּין הָעַרְבִים תֹּאכְלוּ בָשָׂר וּבִבְקָר
תִּשְׁבְּעוּ לָחֶם וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם.

אונקלוס: שְׁמִיעַ קְדָמֵי יְתַתְרַעַמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִלִּיל
עֲמֹהוֹן לְמִימַר בֵּין שְׁמִשְׂיָא תִיכְלוֹן בְּסָרָא וּבְצַפְרָא
תִּשְׁבְּעוֹן לַחְמָא וְתִדְעוֹן אַרִי אֲנָא יְיָ אֱלֹהֵיכוֹן.

יג: וַיְהִי בָעֶרֶב וַתַּעַל הַשָּׁלוּ וַתִּכַּס אֶת הַמַּחֲנֶה
וּבִבְקָר הָיְתָה שֹׁכְבַת הַטָּל סָבִיב לַמַּחֲנֶה.
וַיְהִי בָעֶרֶב וַתַּעַל הַשָּׁלוּ וַתִּכַּס אֶת הַמַּחֲנֶה
וּבִבְקָר הָיְתָה שֹׁכְבַת הַטָּל סָבִיב לַמַּחֲנֶה.

אונקלוס: וְהוּוּה בְרַמְשָׂא וְסְלִיקַת סְלִיזוֹ וְחַפְתַּת יְתַתְּ מִשְׁרִיתָא
וּבְצַפְרָא הוֹת נְחַתַת טְלָא סְחוֹר סְחוֹר לְמִשְׁרִיתָא.

יד: וַתַּעַל שֹׁכְבַת הַטָּל וְהִנֵּה עַל פְּנֵי הַמִּדְבָּר
דֶּק מַחְסָפִס דֶּק כְּפָר עַל הָאָרֶץ.

וַתַּעַל שֹׁכֶבֶת הַטָּל וְהִנֵּה עַל פְּנֵי הַמַּדְבָּר דַּק
מְחֹסֶפֶס דַּק כִּכְפֹּר עַל הָאָרֶץ.

אונקלוס: וסליקת נחתת טלא וקא על אפי מדברא
דעדק מקלף דעדק כגיר כגלידא על ארעא.

טו: וַיֵּרְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו
מִן הוּא כִּי לֹא יָדְעוּ מַה הוּא וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֲלֵהֶם הוּא הַלֶּחֶם אֲשֶׁר נָתַן יי לָכֶם לֶאֱכֹלָה.
וַיֵּרְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו מִן

הוּא כִּי לֹא יָדְעוּ מַה הוּא וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם
הוּא הַלֶּחֶם אֲשֶׁר נָתַן יי לָכֶם לֶאֱכֹלָה.

אונקלוס: וחיזו בני ישראל ואמרו גבר לאחיהי מנא
הוא ארי לא ידעו מה הוא ואמר משה להון הוא
לחמא דיהב יי לכון למיכל.

טז: זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יי לְקַטֹּוּ מִמֶּנּוּ אִישׁ
לְפִי אָכְלוּ עֹמֶר לְגִלְגָּלֹת מִסֶּפֶר נַפְשֹׁתֵיכֶם
אִישׁ לְאִשׁ בְּאֶהְלוֹ תִקְחוּ.

זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יי לְקַטֹּף מִמֶּנּוּ אִישׁ לְפִי
אָכְלוּ עֹמֵר לְגִלְגָּלֶת מִסֶּפֶר נַפְשֵׁיכֶם אִישׁ
לְאִשׁוֹ בְּאֶהְלוֹ תִקְחוּ.

אונקלוס: דין פתגמא די פקיד יי לקוטו מניה גבר
לפום מיכליה עמרא לגלגלתא מנן נפשתיכון גבר
לדי במשכניה תסבון.

יז: וַיַּעֲשׂוּ כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּלְקְטוּ הַמֶּרְבָּה
וְהַמִּמְעִיט.

וַיַּעֲשׂוּ כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּלְקְטוּ הַמֶּרְבָּה
וְהַמִּמְעִיט.

אונקלוס: ועבדו כין בני ישראל ולקטו דאסגי ודאזער.

יח: וַיִּמְדוּ בְּעֹמֶר וְלֹא הָעֵדִיף הַמֶּרְבָּה
וְהַמִּמְעִיט לֹא הֶחֱסִיר אִישׁ לְפִי אָכְלוּ לְקַטֹּף.

וַיִּמְדוּ בְּעֹמֶר וְלֹא הָעֵדִיף הַמֶּרְבָּה וְהַמִּמְעִיט
לֹא הֶחֱסִיר אִישׁ לְפִי אָכְלוּ לְקַטֹּף.

אונקלוס: וכלו בעמרא ולא אותר דאסגי ודאזער לא

חסיר גבר לפום מיכליה לקטו.

יט: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֱלֹהִים אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ
עַד בִּקֹּר.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֱלֹהִים אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד
בִּקֹּר.

אונקלוס: וַאֲמַר מֹשֶׁה לְהוֹן אֲנִשׁ לָא יִשְׂאֵר מִנִּיהַ עַד
צִפְרָא.

כ: וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה וַיּוֹתֵרוּ אַנְשֵׁים מִמֶּנּוּ

עַד בִּקֹּר וַיָּרֶם תּוֹלְעִים וַיִּבְאֵשׁ וַיִּקְצַף עֲלֵהֶם
מֹשֶׁה.

וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה וַיּוֹתֵרוּ אַנְשֵׁים מִמֶּנּוּ עַד
בִּקֹּר וַיָּרֶם תּוֹלְעִים וַיִּבְאֵשׁ וַיִּקְצַף עֲלֵהֶם מֹשֶׁה.

אונקלוס: וְלֹא קִבִּילוּ מִן מֹשֶׁה וַאֲשָׁרוּ גְבַרְיָא מִנִּיהַ
עַד צִפְרָא וְרַחֲשׁ רִיחָשָׁא וְסַרְי וְרִגְזוּ עֲלֵיהוֹן מֹשֶׁה.

כא: וַיִּלְקְטוּ אֹתוֹ בַּבִּקֹּר בַּבִּקֹּר אִישׁ כָּפִי אָכְלוּ
וְחָם הַשֶּׁמֶשׁ וְנָמָס.

וַיִּלְקְטוּ אֹתוֹ בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר אִישׁ כְּפִי אָכְלוֹ וְחֵם
הַשֶּׁמֶשׁ וְנָמָס.

אונקלוס: וילקטו יתיה בצפר בצפר גבר לפום מיכליה
ומה דמשתאר מניה על אפי חקלא פד חמא עלוהי
שמשא פשר.

כב: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁשִׁי לָקְטוּ לַחֵם מִשָּׁנָה שְׁנֵי
הָעֶמֶר לְאַחַד וַיָּבֵאוּ כָּל נְשֵׂי־אֵי הָעֵדָה וַיִּגִּידוּ
לְמֹשֶׁה.

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁשִׁי לָקְטוּ לַחֵם מִשָּׁנָה שְׁנֵי הָעֶמֶר
לְאַחַד וַיָּבֵאוּ כָּל נְשֵׂי־אֵי הָעֵדָה וַיִּגִּידוּ לְמֹשֶׁה.

אונקלוס: והוה ביוםא שתיאתאה לקטו לחמא על
חד תרין תרין עמרין לחד ואתו כל רברבי כנשתא
וחויאו למשה.

כג: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר יְיָ שַׁבְּתוֹן
שִׁבַּת קֹדֶשׁ לַיְיָ מִחֹר אֵת אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ אִפּוֹ וְאֵת
אֲשֶׁר תִּבְשְׁלוּ בִשְׁלוֹ וְאֵת כָּל הָעֵדָף הַנִּיחֹו לָכֶם

לְמִשְׁמֶרֶת עַד הַבֶּקֶר.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הוּא אֲשֶׁר דָּבַר יְיָ שְׁבֹתוֹן שַׁבַּת
קֹדֶשׁ לַיְיָ מִחֹר אֵת אֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אִפּוֹ וְאֵת אֲשֶׁר
תִּבְשְׁלוּ בִשְׁלוֹ וְאֵת כָּל הָעֵדֻף הַנִּיחֹו לָכֶם
לְמִשְׁמֶרֶת עַד הַבֶּקֶר.

אונקלוס: וַאֲמַר לְהוֹן הוּא דִּי מְלִיל יְיָ שְׁבֹתָא שַׁבַּת
קוֹדֶשׁ קֹדֶם יְיָ מִחֹר יֵת דִּי אַתּוֹן עֵתִידִין לְמִכָּא אָפּוֹ
וְיֵת דִּי אַתּוֹן עֵתִידִין לְבִשְׁלָא בִשְׁלוֹ וְיֵת כָּל מוֹתָרָא
אַצְנֵעוּ לְכוֹן לְמִטְרַת עַד צְפָרָא.

כד: וַיִּנְיחוּ אֹתוֹ עַד הַבֶּקֶר כַּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה
וְלֹא הִבְאִישׁ וְרָמָה לֹא הִיָּתָה בוֹ.
וַיִּנְיחוּ אֹתוֹ עַד הַבֶּקֶר כַּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה וְלֹא
הִבְאִישׁ וְרָמָה לֹא הִיָּתָה בוֹ.

אונקלוס: וַאֲצְנֵעוּ יְתִיָּה עַד צְפָרָא כְּמָא דְפִקִּיד מֹשֶׁה
וְלֹא סְרִי וְרִיחְשָׂא לָא הָוָה בֵּיָהּ.

כה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲכַלְהוּ הַיּוֹם כִּי שַׁבַּת הַיּוֹם
לַיְיָ הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֵהוּ בַשָּׂדֶה.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲכַלְהוּ הַיּוֹם כִּי שַׁבַּת הַיּוֹם לִי
הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֵהוּ בַשָּׂדֶה.

אונקלוס: וַאֲמַר מֹשֶׁה אֲכַלְוּהִי יוֹמָא דִּין אַרְי שַׁבְּתָא
יוֹמָא דִּין קָדָם יי יוֹמָא דִּין לָא תִשְׁכַּחְנִיה בַּחֲקֵלָא.

כו: שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקַטְהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת
לֹא יִהְיֶה בּוֹ.

שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקַטְהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לֹא
יִהְיֶה בּוֹ.

אונקלוס: שַׁתָּא יוֹמִין תִּלְקַטְנִיה וּבַיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה
שַׁבְּתָא לָא יְהִי בֵיה.

כו: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יֵצְאוּ מִן הָעֵם לְלַקֵּט
וְלֹא מִצָּאוּ.

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יֵצְאוּ מִן הָעֵם לְלַקֵּט וְלֹא
מִצָּאוּ.

אונקלוס: וְהוּוּ בַיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה נִפְקוּ מִן עַמָּא לְמִלְקֵט
וְלֹא אִשְׁכָּחוּ.

כח: וַיֹּאמֶר יי אֶל מֹשֶׁה עַד אָנֹכָה מֵאַנְתֶּם
לְשֹׁמֵר מִצְוֹתַי וְתוֹרָתַי.
וַיֹּאמֶר יי אֶל מֹשֶׁה עַד אָנֹכָה מֵאַנְתֶּם לְשֹׁמֵר
מִצְוֹתַי וְתוֹרָתַי.

אונקלוס: וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה עַד אֵימַתִּי אֲתוֹן מְסֻרְבִּין
לְמִטְר פְּקוּדֵי וְאוֹרְתֵי.

כט: רָאוּ כִּי יי נָתַן לָכֶם הַשְּׁבֵת עַל כֵּן הוּא נָתַן
לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶחֶם יוֹמַיִם שָׁבוּ אִישׁ תַּחֲתָיו

אֶל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.
רָאוּ כִּי יי נָתַן לָכֶם הַשְּׁבֵת עַל כֵּן הוּא נָתַן לָכֶם
בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶחֶם יוֹמַיִם שָׁבוּ אִישׁ תַּחֲתָיו אֶל
יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אונקלוס: חִזּוּ אֲרִי יי יְהִי לְכוֹן שְׁבֵתָא עַל כֵּן הוּא יְהִי
לְכוֹן בַּיּוֹמָא שְׁתִּיתָאָה לֶחֶם תַּרְיִן יוֹמִין תִּיבוּ אֲנִשׁ
תַּחֲתוֹהִי לָא יְפוֹק אֲנִשׁ מֵאַתְרֵיהּ בַּיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה.

ל: וַיִּשְׁבְּתוּ הָעַם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.

וַיִּשְׁבְּתוּ הָעַם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אונקלוס: ונחו עמא ביומא שביעאה.

לא: ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא

פזרע גד לבן וטעמו כצפיהת בדבש.

ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא פזרע

גד לבן וטעמו כצפיהת בדבש.

אונקלוס: וקרו בית ישראל ית שמיה מן והוא פבר

זרע גדא חור וטעמיה פאסקריטון בדבש.

לב: ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יי מלא

העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו

את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר

בהוציא אתכם מארץ מצרים.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יי מלא העמר

ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את

הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציא

אתכם מארץ מצרים.

אונקלוס: וְאָמַר מֹשֶׁה דִּין פְּתָגְמָא דִּי פְּקִיד יִי מְלִי
 עֲמָרָא מִנִּיהּ לְמִטְרָא לְדָרִיכוֹן בְּדִיל דִּיחֲזוֹן יְתַּ לְחֲמָא
 דִּי אוֹכְלִית יְתַכוֹן בְּמַדְבָּרָא בְּאַפְקוּתֵי יְתַכוֹן מֵאַרְעָא
 דְּמִצְרַיִם.

לג: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהְרֹן קַח צְנֻצֹת אַחַת
 וְתֵן שָׁמָּה מְלֵא הָעֶמֶד מִן וְהֵנִיחַ אֹתוֹ לְפָנַי יִי
 לְמִשְׁמֶרֶת לְדֹרֹתֵיכֶם.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהְרֹן קַח צְנֻצֹת אַחַת
 וְתֵן שָׁמָּה מְלֵא הָעֶמֶד מִן וְהֵנִיחַ אֹתוֹ לְפָנַי יִי

לְמִשְׁמֶרֶת לְדֹרֹתֵיכֶם.

אונקלוס: וְאָמַר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן סַב צְלוּחִית חֲדָא וְהַב תַּפְּוֹן
 מְלִי עֲמָרָא מִן וְאַצְנַע יְתִיהּ קָדָם יִי לְמִטְרָא לְדָרִיכוֹן.

לד: כַּאֲשֶׁר צִוָּה יִי אֶל מֹשֶׁה וַיִּנְיַחְהוּ אֶהְרֹן
 לְפָנַי הָעֵדוּת לְמִשְׁמֶרֶת.

כַּאֲשֶׁר צִוָּה יִי אֶל מֹשֶׁה וַיִּנְיַחְהוּ אֶהְרֹן לְפָנַי
 הָעֵדוּת לְמִשְׁמֶרֶת.

אונקלוס: כְּמָא דִּי פְּקִיד יִי לְמֹשֶׁה וְאַצְנַעִיהּ אֶהְרֹן קָדָם
 סְהֵדוּתָא לְמִטְרָא.

לה: ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה
עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד
באם אל קצה ארץ כנען.

ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד
באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד באם
אל קצה ארץ כנען.

אונקלוס: ובני ישראל אכלו ית מנא ארבעין שנין עד
דמיתיהון לארעא יתבתא ית מנא אכלו עד דאתו
לסיפי ארעא דכנען.

לו: והעמר עשרית האיפה הוא.

והעמר עשרית האיפה הוא.

אונקלוס: ועמרא חד מן עסרא בתלת סאין הוא.

לאחר קריאת פרשת המן
יש אומרים נוסח זה:

אַתָּה הוּא יי לְבַדְּךָ אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם
וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ
הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת כָּל־
וְאַתָּה הוּא שֶׁעָשִׂיתָ גִּסְיִם וְנִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת
תָּמִיד עִם אֲבוֹתֵינוּ גַם בַּמִּדְבָּר הַמִּטְרָף לָהֶם
לָהֶם מִן הַשָּׁמַיִם וּמְצוֹר הַחֲלָמִישׁ הוֹצֵאתָ לָהֶם
מִיָּם וְגַם נָתַתָּ לָהֶם כָּל צְרִיכֵיהֶם שְׂמֵלוֹתָם לֹא

בְּלִתָּה מֵעַלֵיָהֶם כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבַחֲסָדֶיךָ
הָעֲצוּמִים תְּזוּנְנוּ וְתַפְרִנְסֵנוּ וְתַכְלֶכְלֵנוּ וְתַסְפִּיק
לָנוּ כָּל צְרִכֵנוּ וְצָרְכֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
הַמְרוּבִּים בְּמַלְוֵי וּבְרוּחַ בְּלִי טֶרַח וְעֵמָל גְּדוֹל
מִתַּחַת יָדְךָ הַנִּקְיָה וְלֹא מִתַּחַת יָדֵי בָשָׂר וְדָם.
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתִּכּוֹן
לִי וּלְאֲנָשֵׁי בֵּיתִי כָּל מַחְסוֹרֵנוּ וְתִזְמִין לָנוּ כָּל
צְרִכֵנוּ לְכָל יוֹם וַיּוֹם מַחְיֵינוּ דֵּי מַחְסוֹרֵנוּ וּלְכָל

שָׁעָה וְשָׁעָה מִשְׁעוֹתֵינוּ דִּי סְפוּקָנוּ וְלְכָל עֵצָם
מֵעֲצָמֵינוּ דִּי מְחִיתָנוּ מִיַּד הַטּוֹבָה וְהִרְחָבָה
וְלֹא כְּמַעוֹט מִפְּעָלֵינוּ וְקוֹצֵר חֲסָדֵינוּ וּמְזַעֵיר
גְּמוּלוֹתֵינוּ וַיְהִיו מְזוֹנוֹתֵי וּמְזוֹנוֹת אַנְשֵׁי בֵּיתִי
וְזָרְעֵי וְזָרַע זָרְעֵי מְסוּרִים בְּיַד הַטּוֹבָה וְלֹא בְּיַד בְּשָׂר
וְדָם.

